

Poník, po kterém jsi toužila

Chrysalis ležela u jednoho z jezírek, kterých se po celém komplexu jeskynní nacházelo nepočítaně. Z většiny ostatních jeskyní sem zaznívalo bzučení tisíce křídel. Nevnímala ho. Její poddaní se museli starat o hnízdo – bylo to nezbytné pro jejich přežití. Tahle jeskyně ale patřila pouze jí – bez jejího souhlasu sem nevstročil ani strážci úlů. Smutnými očima se dívala na svůj odraz na vodní hladině a vzpomínala. Od její porážky během královské svatby uplynulo skoro půl roku, nedokázala na to přestat myslet. Shining Armor a princezna Cadence – jejich láska byla mnohem silnější než si dokázala kdy představit. Tehdy si myslela, že se přes to dokáže přenést – ale zjistila, že postupem času se její bolest spíše prohlubovala. S tím, že utrhla porážku, se již dávno smířila. V její srdci teď hlodal pocit, že ztratila někoho, koho milovala.

Patřila ke druhu, který ostatní znali jako měňavce. Běžně známí jako kruté bytosti, které se živí emocemi. Chrysalis se smutně pousmála. Ano, byla to pravda – ona sama čerpala svojí sílu z lásky. A nikdy by si nepřipustila, aby sama podlehla nějakým emocím. Tedy, do té doby, než potkala Shining Armora...

„Neblázni, Chrys. Tohle jde přece mimo tebe...“ řekla si pro sebe. Jenže si stejně tak uvědomovala, jak moc sama sobě lže. Zkoušela na něj zapomenout už kdovíkolikrát. Marně. Zavřela oči a začala plakat. Její slzy padaly do jezírka a čeřily jeho hladinu. Chrysalis nechápala – byla bytostí, která se emocemi pouze živila. Jak je tedy možný, že k tomu jednorožci cítila něco víc?

„Sakra, proč to nemůžeš nechat plavat? Nemohla jsi ho milovat, nemohla...“ snažila se přestat na něj myslet, ale nešlo to. S ním nepotřebovala vysávat emoce z poníků. Byla šťastná, že může se Shiningem vůbec být. Všechno se zdálo být tak krásné, tak v pořádku... Dokud na jejich svatbu nedorazila Shiningova mladší sestra a všechno nepokazila.

Od té doby se setkala se Shiningem jenom jednou...

Noc pokryla okolí svým hvězdným pláštěm. Jediným zvukem, který bylo slyšet, bylo šplouchání nedalekého moře. Shining Armor se spokojeně díval na noční oblohu a přitom srkal brčkem nápoj. Společně se svou novopečenou družkou byl zrovna na líbáncích, které nemusely dopadnout zrovna podle jeho představ.

„Ah, tady jsi. Snad tě to uvnitř nenudilo,“ ozvalo se za ním.

„S tebou to ani není možné,“ otočil se a usmál se na Cadence. Ta jeho úsměv opětovala.

„Jen jsem potřeboval chvilku na čerstvý vzduch. Ještě si v hlavě musím procházet všechny ty události, které jsme prožili,“ vysvětlil pak důvod svého pobytu venku.

„Ale no tak, to už je za námi, Shiny. Teď už můžeme jenom myslet na naši budoucnost,“ pohládila ho Cadence kopýtkem po hřívě.

„Taky, že budeme, lásko.“ Políbil ji.

„Asi si už půjdu lehnout. Půjdeš taky?“ zeptala se po chvilce Cadence.

„Ještě chvilku tady pobudu a pak za tebou přijdu.“

„A co když mě do té doby znovu unesou?“ zavtipkovala alicornka.

„To by museli projít přese mně,“ ujistil ji Shining Armor. Cadence ho na dobrou noc ještě jednou políbila a pak odešla do jejich apartmá. Shining se za ní díval, dokud nevešla do hotelu.

„Díky, Twily,“ poděkoval ještě jednou v duchu své mladší sestře, která odhalila Chrysalisin převlek a vysvobodila Cadence ze zajetí měňavců. Jenom díky ní teď mohl být se svou láskou.

„Eh, pane?“ ozvalo se náhle za ním. Shining Armor se otočil. Za ním stála jedna z hotelových služek. Ve tváři se jí zračila menší nervozita. Asi je zde nová a není si jistá, jak komunikovat s takovými hosty, jako je královský pár.

„Ano?“ zeptal se a usmál se. Doufal, že jí tak pomůže zbavit se nervozity. Očividně to moc nepomohlo.

„Mo-mohl byste jít se mnou? Máte tu návštěvu. Někdo z Canterlotu...“

„Z Canterlotu? Některá z vládnoucích sester?“

„Ne. Jeden ze strážných. Čeká na vás za hotelem,“ ukázala na tmavou část hotelové zahrady. Shining moc nechápal. Proč by se někdo ze stráží potřeboval sejít někde v tmavém koutě?

„Ach jo. Svatba nakonec dopadla dobře, tak mi aspoň zkazí líbánky,“ povzdechl si a šel tam, kde ho měl čekat canterlotský strážný. Služka, která ho informovala, šla za ním.

Shining došel na místo a rozhlédl se. Byl přímo mezi stromy, takže přes to, že kousek od něj byly okna hotelové haly, tak kolem něj byla docela tma. A někde tady na něj měla čekat jeho návštěva. Ale nikdo tady nebyl.

„Dobře, tak kde je?“ zeptal se Shining Armor služby.

„Víte, pane... Nikdo zde není,“ odpověděla.

„Sakra, co to má jako být? Nějaký blbý vtip?“ chystal se jí okřiknout Shining Armor, ale jakmile se otočil, ztuhl na místě. Tam, kde před vteřinou stála obyčejná poníkovská klisna, se teď na jednorožce dívala královna měňavců.

„Promiň mi to, ale byl to jediný způsob, jak jsem nám mohla zajistit trochu soukromí,“ řekla Chrysalis. Shining Armor na ní chvilku civěl jako na zjevení.

„Co TY tady děláš!“ okřikl ji, když se vzpamatoval. Chrysalis mu naznačila, aby byl tiše.

„Prosím tě, Shining, chci si s tebou jen promluvit...“

„Co-cože?“ nechápal jednorožec. „Co to zase plánuješ?“ zkontroloval pohledem okolí. Očividně jí nevěřil. „Hodláš zase unést Cadence, ty...“

„Ne, ne. O ní se bát nemusíš,“ zastavila ho Chrysalis před tím, než ji stačil obdařit nějakým titulem.

„Čímpak to, že ti tak docela nevěřím?“ sykl Shining Armor.

„Shiningu, chtěla jsem se s tebou vážně jenom vidět... A mluvit s tebou...“ špitla potichu.

„Chtěla jsi se mnou mluvit? A o čem, prosím tě?“

„Já... já nevím, jak začít...“

„Tak v tom případě to asi nebude nic tak důležitého,“ odvětil Shining Armor a chystal se odejít. Chrysalis věděla, že tohle už jediná šance. Buď teď a nebo nikdy.

„Miluju tě!“ vykřikla. Shining Armor se zastavil a po chvilce se k Chrysalis otočil. Podle výrazu teď nepůsobil jako někdo, kdo by měl mít na starost kompletní stráž Canterlotu.

„Co jsi to řekla?“ chtěl se ujistit o tom, že má sluch v naprostém pořádku.

„Slyšel jsi dobře,“ odpověděla Chrysalis a byla ráda, že kolem byla dostatečná tma na to, aby nespatrił, jak se červená.

„Chrysalis, nevím, co to tady sakra zkoušíš, ale řeknu ti to předem – je to úplně zbytečný. Na tvoje triky už neskočím.“

„Jediné, co chci je, abys mi umožnil ti vše vysvětlit,“ podívala se královna měňavců prosebně na Shining Armora. Ten si povzdechl.

„Dobře. Ale upozorňuji tě – jediné podezření z toho, že jde o nějakou lest a poneseš následky,“ řekl jí. Chrysalis přikývla. Pak začala mluvit:

„Když jsem si vás dva poprvé vyhlídla, šlo mi jenom o získání síly z vaší lásky. Jenže, když jsem nastoupila na Cadancino místo, a poznala tě lépe, zjistila jsem, že mi už nejde o získání síly. Užívala jsem si každou chvíli, kdy jsem byla s tebou – nikdy předtím jsem nic takového nezažila. Nepřipouštěla jsem si, že bych mohla být skutečně zamilovaná, nesedělo to ke mně. Jenže, když jste mě a můj roj vyhnali z Canterlotu a já opět začala trávit čas o samotě, zjistila jsem, že se užívám. Ano, kolem mě je spousta mých věrných, jenže ty jsi mi chyběl. Chtěla jsem zapomenout – nešlo to...“ Chrysalis sklopila oči.

„To je mi líto,“ politoval ji Shining Armor, „Ale kam tím míříš?“

„Ani nevíš, jak dlouho mi trvalo, než jsem se k tomu odhodlala...“ Než se zmohl Shining na cokoliv, Chrysalis ho políbila. Pak odvrátila zrak. Shining jenom nechápavě zíral.

„Odpusť mi to,“ omlouvala se Chrysalis a už nedokázala dál zadržet svoje slzy. Shining na ni chvíli koukal. Pak k ní promluvil:

„Chrysalis, vím, že je to pro tebe těžké. Jenže – i když jsme byli spolu, miloval jsem tu, za kterou ses vydávala. Můžu ti odpustit to, co jsi provedla, ale jestli jsi se sem přišla zeptat, jestli s tebou odejdu...“ Shining se vydal k hotelu, „Tak odpověď zní ne. Moje láska je tam, v našem pokoji. S ní chci strávit zbytek svého života – musíš na mě zapomenout.“ S těmito slovy odešel a Chrysalis zůstala sama. Sledovala, jak jednorožec vchází do hotelu a v duchu se snažila smířit s tím, že zůstane navěky sama...

„K ČERTU!“ plácla našťavaně kopytem do jezírka. Tohle nebylo fér – proč se tohle muselo stát zrovna jí? Nikdy předtím lásku nezažila – a když poznala, jaký je to nádherný pocit, tak jí nebylo přáno, aby vůbec mohla s tím, kdo pro ni byl tak drahý, vůbec být. Zkusila i vztah s jedním ze svých trubců, který na sebe vzal Shiningovu podobu – nebylo to ono. Nedokázala žít s iluzí. Už se začala smířovat s tím, že bude navěky věků žít s tím, že nemůže být se svou láskou...

Náhle za sebou zaslechla zvuky kopyt. No skvělý – zase má někdo z jejího roje problémy. Normálně by se starala, co se stalo, ale dneska chtěla být sama.

„SAKRA, ŘEKLA JSEM VÁM SNAD, ŽE TU NIKOHO...“ otočila se a chystala se seřvat toho, kdo jí přišel rušit v takhle nevhodnou chvíli. Jakmile, ale spatřila, kdo stojí ve vchodu do její jeskyně, zarazila se.

„...nechci dneska vidět?“ dokončila jako ve snách větu a nevěřícně zírala na poníka, který před ní stál. Nemohla uvěřit svým očím – před ní stál Shining Armor. Stejně nádherný, jako tehdy, když ho viděla naposledy. Chrysalis nechápala – měla tohle snad být nějaká iluze, která jí měla trápit ještě více?

„Ahoj, Chrys,“ pozdravil ji Shining s úsměvem. Chrysalis k němu pomalu přešla a zlehka se ho dotkla. Bála se, že se rozplyne, že tu opět zůstane sama... Místo toho ji ale jednorožec vzal za kopytko a zlehka ho políbil. Byl skutečný – žádná iluze.

„Jak?“ zeptala se královna měňavců.

„Pamatuješ si na ten den, kdy jsi mě viděla naposledy?“

„A-ano.“

„Ten samý večer jsem řekl Cadence, že jsi tu byla.“

„Cože? Proč?“

„Neměj strach. Cadence chápala tvoje city více, než ten, kdo s tebou ten večer mluvil.“

„Ten, kdo se mnou ten večer mluvil? To mluvíš ale o sobě, ne?“ zeptala se Chrysalis.

Shiningova poslední věta jí docela zmátla.

„Ano, i ne. Víš, Cadence tě bylo líto – přese všechno, co jsi jí provedla, neviděla v tobě zlou bytost. Chápala, že jsi vše dělala hlavně kvůli svému roji. Chtěla, abys byla stejně tak šťastná, jako ona.“

„Takže, jakmile skončila naše svatební cesta a vrátili jsme se od Canterlotu, snažila se najít způsob, jak ti pomoci. A nakonec ho našla. V jedné z magických knih v Canterlotské knihovně našla kouzlo, kterým mohla stvořit Shiningova dvojníka – stejnou osobnost, stejné vzpomínky, ale s vlastními pocity,“ pokračoval Shining, když viděl, jak je Chrysalis čím dál tím víc zmatená.

„Takže jsi Shiningova kopie?“ došlo královně.

„Ne tak docela – jsem jenom ta část, která k tobě něco cítila.“

„Shining... ke mně přeci jen něco cítil?“ nevěřila Chrysalis tomu, co zrovna slyšela.

„Ano. Při vašem druhém setkání. Přestože ti nedokázal odpustit, co jsi provedla Cadence, v duchu ti přál, abys došla svého štěstí. Jenom to, jako každý hřebec, nedokáže říct nahlas,“ pousmál se jednorožec. „Ale, co se týká toho našeho „rozdvojení“ – jsme spíše jakoby jednovaječná dvojčata. Jenom s jedním rozdílem – jakmile zemře jeden z nás, druhý zemře taky...“ doplnil poté. Chrysalis ho znovu pohládila.

„Pořád nemůžu uvěřit tomu, že jsi to ty. Že to není jenom sen,“ řekla. Její Shining jí ukázal ten nejlepší důkaz toho, že je skutečný – objal ji a políbil ji. Chrysalis se rozplakala štěstím. Oplácela polibky svého drahého. Teď už mohla být šťastná – jak Cadence, tak i ona měli svého Shining Armora. Přestože vznikl jenom díky kouzlu, Chrysalis cítila tlukot jeho srdce, vůni jeho kůže, doteky jeho kopyt. Ne, pro ni nebyl žádnou kopií – byl pro ni skutečným Shining Armorem, hřebcem, který ukradl její srdce...

Když se pak Cadence za několik let loučila se svým zesnulým druhem, nepřekvapilo ji, že na pohřbu spatřila jí známou postavu se smaragdově zelenýma očima a hřívou stejné barvy. Pokývla na Chrysalis a ta jí stoupla po boku.

„Děkuji ti, Cadence,“ poděkovala Chrysalis. Cadence se jenom na královnu měňavců usmála. Nebylo potřeba říkat víc. Společně se pak rozloučily se Shining Armorem – hřebcem, který byl pro obě tím nejcennějším v životě a kterého v jejich srdcích už nikdo jiný nenahradil...